יוחנן כן ברוקה אומרים עירב ברגליו בראשון

אין מערב ברגליו בשני נאכל עירובו ביום

ראשון יוצא עליו בשני 6 אמר רב הלכה כד'

א) [בילה ד.], ב) בנו של ר' כל"ל, ג) בנו של כל"ל,

ד) [נדה מו:], ה) [בילה ד.], 1) בילה ב: ע"ש, 1) [לעיל

ש) ס"א ויש לו אלפים,
י) אולי ל"ל דדילמא.

כ) בס"א: בשתיקה, ל) נדף מה.], מ) [וע"ע חוס' פסחים קטו. ד"ה מה וחוס' בילה ב: ד"ה והיה],

לקמן מה: וש"נ,

א מיי' פ"ח מהל' עירובין הל' ח ט סמג עשיו דרבנו א טוש"ע א"ח

סיי חטו סעיף ב: עא ב ג מיי׳ פ״א מהל׳ יו"ט הלכה יט סמג לאוין עה טוש"ע א"ח סי' מקג סעיף א וסי' מקיג סעיף ה וסי׳ תקכו ס״ח פפיף היישר מתוכו ש מ [וסי שכב ס"ב]: צב ד מיי פ"ח מהל" עירוביו הלכה יא יב סעיף ג:

צג ה מיי שם הלכה ט מוש"ע שם סעיף ב: ר מיי' פכ"ד מהל' שבת הלכה ב סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סי שו סעיף א [וברב אלפס שבת פרק כג דף על ע"בן:

רב ניסים גאון

אלא מעתה יערבו בלגין. לשעבר, לגין טבול יום שמלאהו מן החבית שלמעשר טבל כוליי. כמאן כר׳ יוחנן בן נורי. בפרק מי שהוציאוהו גוים דתנן מי שישן בדרך ולא דע עד שחשיכה יש לו אלפים אמר לכל רוח מדבריו אלו נתברר שהיה סובר דחפצי הפקר קונין שביתה. אמר ליה רבא בר רב חנז לאביי אי הוה שמיעא ליה למר. כלפי רבא הוא אומר דאמר דאזיל ושתיק יתיב. והוא רבה בר נחמני רבו דאביי.

רבינו חננאל והריז זה חמר גמל. רבז שמעון בן גמל׳ [ר]ר׳ (שמעון) [ישמעאל] בנו של ר׳ יוחנן בן ברוקה או׳ שיי . ..... עירב ברגליו בראשון [אין] מערב ברגליו בשיני, נאכל עירובו בראשון (אינו) יוצא עליו בשיני. אמר רב הלכה כד׳ זקינים רבן שמעון בן גמל׳ ור׳ ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה ור' אלעזר בר שמעוז סתימתאה ור׳ יוסי דאמר שתי קדושות הן. ואקשינן והא רבן שמעון בן גמל' ור' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה איפכא שמענא להו. כלומר דלא כר' אליעזר קדושות שתי דאמר , קאמרי, דהא עירב ברגליו בראשון אין מערב ברגליו עירובו נאכל בשני, נאכי כדובו בראשון יוצא עליו בשיני. (אמר רב הלכה כד' זקנים, רבן שמעון בן גמל' ור' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה ור' אלעזר בר' שמעוז סתימתאה ור' יוסי שמעון טונימואה זו יוסי ב"ר יהוד' סתימתאה) שמעינן מינה דקדושה אחת סביר' להני. ופרקינ' יב רב איפכא הוה תני לה להא מתניתא, וכן היה רשב"ג אומר וכו׳ (לר׳ יוחנז בז י ברוקה או׳) עירב ברגליו בראשון מערב ברגליו . בשיני כו׳. אי הכי היינו ר׳.

אמך רבה משום הכנה דתניא. ר"ת מחק מספרו דתניא משום דאמר בריש בילה (דף ב:) רבה לטעמיה דאמר רבה והיה ביום הששי והכינו ואי ברייתא היא מאי קאמר לטעמיה ואין זו קושיא דנקט לטעמיה משום דרבה הביא הברייתא תחילה לבית המדרש ואין

להקשות מן הברייתא לרבי יוחנן דלית ליה הכנה בפ"ק דבילה (דף ד.) דילמא לא מיתני בי רבי חייא ורבי אושעיא ועוד דאיכא פלוגתא דתנאי בפ״ק . דבילה (דף ג.) ורש"י פירש בבילה דרבה לטעמיה דאמר אליביה באלו עוברין (פסחים מו:) דמוקלה דאורייתא מהאי קרא ולא נהירא ועוד דמשמע התם דהדר ביה:

ואין יו"ם מכין לשבת. דקרה משמע ביום הששי שהיה יורד המן ואמר במדרש (מכילתא פרשת בשלח) דדרשינו שלא ירד מן לישראל בשבתות וימים טובים ויש מדרשים חלוקים דדרשי׳ ויברך ויקדש ברכו במן וקדשו במן ובאתה קדשת וברכתו מכל הימים וקדשתו מכל הזמנים משמע דירד מן ביו"ט מ ולפי זה ל"ל דהששי משמע המבורר דהיינו חול כמו הירך המיומנת שבירך (חולין דף 6.): והא בעינן סעודה. וא״ת והא ראויה היא לאותן שבתחומו

כמו שמערבין לישראל בתרומה כיון שראויה לכהנים וי"ל דכמו שלריך בלילה דהיינו שעת קניית העירוב שיהא הוא ועירובו תוך התחום דאם נתגלגל העירוב חוץ לתחום לא הוי עירוב ה"נ לריך שתהא תוך תחומו מבעוד יום והא דקאמר והא בעינן סעודה הראויה מבעוד יום וליכא תימה דמשמע דניחה ליה אי לה בעינן סעודה הראויה מבעוד יום ואע"ג דסבר סוף היום קונה עירוב ואמאי כיון דס"ד דמנח אלפים לכאן ואלפים לכאן היכי קנייה ליה סוף היום עירוב ושביתתו הא עדיין בסוף היום ד' אלפים רחוק מעירובו:

הא קא מכין מיו"ם לשבת. וח״ת אמאי לא פריך לרב יהודה גופיה ממלתיה דנפשיה דע"כ אית ליה הכנה מדקאמר אין מערבין תחילה בפת והא קאמר עירב ברגליו ביום ראשון מערב ברגליו ביום שני וי"ל דהא דקאמר מערב ברגליו ביום שני ברייתה דלעיל קתני לה דפליגי בה רבי יהודה ורשב"ג והא דקא מייתי מלתיה דרב יהודה לפי שלא היתה ידוע להם תדע דלקמן האמר אמלמא דרב יהודה אמר שמואל ובאותו הפת והיכי מפרש שמואל מלתיה דרב יהודה שהיה תלמידו אלא ודאי רב יהודה

ברייתא קתני: במאן כרבי יוחנן בן נורי. וא״ת והא ר' יוחנן בן נורי לא אמר אלא בישן חוץ לתחום אבל תוך התחום הרי הוא כרגלי אנשי אותה

זקנים הללו ואליבא דר"א דאמר אב' קדושות הן ואלו הן ד' זקנים רשב"ג ור' ישמעאל ⁰ בר' יוחנן בן ברוקה ור"א בר"ש ור' יוםי בר יהודה םתימתאה ואיכא דאמרי חד מינייהו רבי אלעזר ומפיק ר' יוםי בר יהודה סתימתאה והא רשב"ג ור' ישמעאל י בר רבי יוחנן בן ברוקה איפכא שמעינן להו איפוך אי הכי היינו רבי אימא וכן אמר רשב"ג וכו' וליחשוב נמי רבי רבי י תני לה ולא סבר לה רבנן נמי תנו לה ולא סברי לה רב גמרא גמיר לה כי נח נפשיה דרב הונא עייל רב חסדא למירמא דרב אדרב מי אמר רב הלכה כד' זקנים ואליבא דר"א דאמר שתי קדושות הן והא יי איתמר שבת ויו"מ רב אמר ב נולדה בזה אסורה בזה אמר רבה התם משום הכנה י דתניא י והיה ביום הששי והכינו י חול מכין לשבת וחול מכין ליו"מ ואין יו"מ מכין לשבת ואין שבת מכינה ליום מוב א"ל אביי אלא הא דתנן כיצד הוא עושה מוליכו בראשון ומחשיך עליו ונומלו ובא לו בשני מחשיך עליו ואוכלו ובא לו הא קא מכין מיו"ם לשבת א"ל רבה מי סברת סוף היום קונה עירוב תחלת היום קונה עירוב ושבת מכינה לעצמה אלא מעתה יערבו בלגין בעיגן סעודה הראויה מבעוד יום וליכא אלא הא דתנן ר"א אומר יו"ם הסמוך לשבת בין מלפניה ובין מלאחריה מערב אדם שני עירובין הא י בעינן סעודה הראויה מבעוד יום וליכא מי סברת דמנח ליה בסוף אלפים אמה לכאן ובסוף אלפים אמה לכאן לא דרמנח ליה בסוף אלף אמה לכאן ובסוף אלף אמה לכאן אלא הא דאמר רב יהודה עירב ברגליו יום ראשוז מערב ברגליו יום שני עירב בפת ביום ראשון מערב בפת ביום שני הא קא מכין מיו"ם לשבת א"ל מי סברת דאזיל ואמר מידי ה דאזיל ושתיק ויתיב כמאן כרבי יוחנן בן נורי יו דאמר חפצי הפקר קונין שביתה ש אפילו תימא רבנן עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי יוחנן בן נורי אלא בישן דלא מצי אמר אבל בניעור דאי בעי למימר מצי אמר אע"ג דלא אמר כמאן דאמר דמי א"ל רבה בר רב חנין לאביי אי הוה שמיע ליה למר הא דתניא ' לא יהלך אדם למוף

הרי זה חמר גמל. דלמא חדא קדושה היא וקנה עירוב לשני ימים והפסיד אלפים שכנגד עירובו וכאן לא קנה כלום אלא אלפים שהיו לו בלא עירוב ודלמא" ב' קדושות הן ולא קנה עירובו אלא ליום אחד ודינו להיות בשני כבני עירו ואין לו כאן אלא אלפים וממה נפשך בהנך הרי זה חמר גמל רשב"ג ור' ישמעאל בנו של ר'

אלפים אמה משתרי: אין מערב ברגליו בשני. א"ל לערב דודאי קדושה אחת נינהו וכחדא יומא אריכא הוי: חד מינייהו ר' אלעור. כל רבי אלעזר סתם בש"ם שהוא תנא רבי אלעזר בן שמוע הוא: ססימסאה. הרי כל מי שראה רבי דבריו במהומות הרבה ושנאן במשנה סתם: איפנא שמעינו להו. לעיל: וכו א"ר שמעוו. נאכל עירובו בראשון אין יוצא עליו בשני: וליחשוב נמי רבי. דשמעינן ליה לעיל [ע"א] בהדיא: סני לה ולא סבר לה. ולדברי ר' אליעזר קאמר: רבנן נמי. הנך רבן שמעון ור' ישמעאל נהי דקתני וכן דלמא תנו ולא סברי לה: רב גמרא גמיר לה. מרביה דהנך ארבעה זקנים סבירא להו כר"א אבל רבי תני ולא סבר לה: מי סברת סוף היום. של ע"ש קונה עירוב דהוי יו"ט מכין לשבת: יערבו בלגין. לגין טבול יום דתנן לעיל בפירקין (דף נו.) שמילאהו מן החבית של טבל ואמר הרי זה תרומת מעשר לכשתחשך דבריו קיימין ואם אמר עירבו לי בה לא אמר כלום אלמא סוף היום קונה עירוב וחכתי טבל הוח: ה"ג חלח הא דתנו כ' אליעור כו' הא בעינו סעודה הראויה מבעוד יום וליכא: מערב אדם שני עירובין. וקס"ד זה לסוף אלפים למורח וזה לסוף אלפים למערב וכי קנה לו יום ראשון למזרח אי הוה בעי למיזל למערב העיר פסיעה אחת לא מלי אזיל דממקום עירובו יש לו אלפים אמה לכל רוח והרי מעירובו ועד עירו הוי אלפים

קרוי וכל עירו מיהא מלי אזיל דכולה לדידיה ° כיון דלן בה כד' אמות דמיא ליה אבל טפי לא מצי אזיל ליה והיכי הני ליה עירוב דבמערב בבין השמשות הא בעינן סעודה הראויה מבעוד יום והא אי הוה בעי למיזל ומיכליה ואפילו עירב 753 מבעוד יום לא מלי אזיל: בפוף אלפים. דתו לית ליה ללד שכנגדו מנתום מוכיחון מנפים נכנ רוח ואינו מוליכן למקום שערב שם, דיש להם ביום ראשון כלום: לא דמנה ליה בסוף אלף כו'. דלא הוה לריך למיזל שניתה לעלמן (ביצה לח:). לא בראשון ולא בשני אלא שלשה אלפים ונתן עירובו בסוף אלף לכל

רבינו חננאל (המשר) אם תחילת היום קונה עירוב אמאי לא [הוי] עירוב. ומשנינן הראויה דבעינן סעודה מבעוד יום וליכא, דהא מבעוד יום טבל הוה, ואין מערבין בטבל. אלא הא דתנז ר' אליעזר או' יום טוב הסמוך לשבת בין מלפניו בין מלאחריו מערב שני עירובין ואו׳ עירובי הראשון למזרח והשיני למערב כו׳. הנה נמצא מניח עירוב מיום היה במזרח וחזר בשבת במערב. ומשני מי סברת אמה במזרח ובסוף אלפים

דפת שתיקהי ממילא קני אלא עירב ברגליו ס"ד דבעי למימר שביתתי במקומי ולא מלי לכוין תחילת היום ובעי למימר מבעוד יום ואישתכח דמכין באמירתו מיו"ט לשבח: רבי יוחנן בן נורי. לקמן במי שהוליאוהום קאמר דישן קונה שביחתו ואף

על גב דהוי כחפני הפקר בעלמא שאין אדם מקנה להם שביתה: בניעור גרסינן: אי הוה שמיע ליה למר. לרבה דמתרך ואייל כל הנך תירולי וקאמר דמשום דלא אמר מידי שרי ואף על גב דאול התם מבעוד יום: לא יהלך. בשבת: לידע מה היא לריכה. אחר השבת:

שדהו לידע מה היא צריכה כיוצא בו

מיו"ט לשבת, דמנח ליה מערב יו"ט בסוף אלף אמה לכאן ובסוף אלף אמה לכאן. ואלא הא דאמר רב יהוד' עירב ברגליו בראשון מערב ברגליו בשיני. עירב בפת בראשוז מערב בפת בשיני. הא (מאי) וְקאן מכיז וַמֹּזִיוֹם טוב לשבת. מי סברת דאזיל ברגליו ואי משמע דאית ליה למיזל ואע״ג דמיכוין למיקנא מקום. הא דתניא לא יטייל אדם בתוך שדהו לידע מה היא צריכה, וכיוצא בו

לד הילכך ביום ראשון אע"פ שקנה

עירובו למזרח יכול לילך אצל עירובו

במערב דהא ממקום עירוב שבמזרח

עד עירוב שבמערב אלפים הוא דהוו:

עירב בפת ברחשון מערב בפת

בשני. לקמן [לט.] מפרש באותו פת: והא

קא מכין. כשמערב ברגליו בשני מיו"ט

לשבת בשלמא מערב בשני בפת תרלת

דתחילת היום הונה עירוב ועירוב

וקינים. רב גמרא הוה גמיר דר׳ מיתנא הוה תני להא מתניתא דשתי קדושות הן ולא סבר לה הכי. ומקשי רב חסדא מי אמר רב הילכתא שתי קדושות הז. והא אמר רב שבת ויום טוב ביצה שנולדה בזה אסורה בזה. ופריק רבא לעולם שתי קדושות הז. והתם ייר כהא או ייך וכחודון, והא המיד בי בבור היום בוב בנו מסר היבוד האורה מיד בי אל כולם הייר לי החודות היום. לא קאסר רב אלא משום הכנה דאץ יום טוב מכין לשבת, כל שכן שבת ליום טוב. האלא הא דתגן כיצד נושה מוליכו בראשון [וכרי] מחשיך עליו אוכלו ובא לו, הא מכין. שקונה עירוב מיום [טוב] לשבת. ודחינן מי סברת סוף ע"ש קונה עירוב, תחילת היום שהוא שבת קונה עירוב. ושבת היא שמכינה לעצמה. אי הכי אמאי בלגיז טבול יום שמילאוהו מחבית של מעשר טבל וכו׳.

העיר וי"ל דהתם משום דסתמא דעתו להיות כאנשי אותה העיר:

אמה במערב. 63

תורה אור השלם וְהָיָה בִּיּוֹם הַשְּׁשִׁי
 וְהָכִינוּ אֵת אֲשֶׁר יְבִיאוּ והיה משנה על אשר

גליון הש"ם

רש"י ד"ה מערב אדנ שני עירובין כו' כיון דל בה בד"א דמי. עי' לחמו דף ס ע"ב תד"ה איו אלו:

מוסף רש"י שבת ויו"ט. הסמוכיו,

והוא הדין ליום טוב ושבת ביום . (ביצה ד.). והיה ביום הששי והכינו. כגון מכאן אני אוכל למחר. משום הכנה בידים ולומר שיאפו ויבשלו מבעוד יום, בהדיא כתיב את אשר תאפו אפו, אלא הזמנה בפה האמר. וכתיב ביום יאחשבה רחמנא לסעודת שבת שיזמיננה מבעוד יום יו"ט מכין לשבת. ויו"ט שבת ובעיא הומנה והומנתה בחול, אבל סעודת חול לא חשיבה ולה שייכה בה שם). חפצי קונין שביתה. כלים שאין להם בעלים וחשיכה להם במקום אחד, אע"ג שלא נתכוין להם אדם להקנותן שביתה, קונין שביתה במקומן ואין אדם יכול לטלטלן משם יותר מאלפים לכל רוח (לקמן מה:) והמולאן מוליכן ממקום מליאתן אלפים לכל